

Sygn. akt: I C 722/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mirosława Dykier - Ginter
Protokolant:	sekr. sąd. Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa Banku Spółdzielczego w B.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.

o zwolnienie spod egzekucji

1. zwalnia spod egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Człuchowie I. O. w sprawie Km 1024/16 z wniosku (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. przeciwko dłużnikowi K. D. (1) agregat uprawny (...) rok produkcji 2004 seria 2810,
2. zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz powoda Banku Spółdzielczego w B. kwotę 4.367 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 722/16

UZASADNIENIE

Powód Bank Spółdzielczy w B. wniósł w pozwie złożonym w dniu 7 grudnia 2016 roku o zwolnienie od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy w Człuchowie w sprawie z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. w P. przeciwko K. D. (1) o sygn. Km 1024/16 ruchomości, którą w pozwie tym określił jako „agregat uprawny F. rok produkcji 2004 nr *seryjny 0950*”. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Człuchowie dokonał zajęcia ruchomości dłużnika, między innymi opryskiwacza polowego K. (...) oraz agregatu uprawowego F.. Powołując się na zawarte z dłużnikiem umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie dotyczące tych ruchomości, powód zawiadomił wierzycieli w sprawach, w których nastąpiło zajęcie ruchomości o nabyciu prawa własności co do tych ruchomości na podstawie zawartych umów o przewłaszczenie na zabezpieczenie. Powód wskazywał, że wszyscy wierzyciele wnieśli do Komornika o zwolnienie spod egzekucji wskazanych ruchomości za wyjątkiem pozwanego, który wyraził zgodę na zwolnienie wyłącznie opryskiwacza polowego K., natomiast podtrzymywał wniosek o przeprowadzenie egzekucji z agregatu uprawowego F.. Powód wskazywał, że pozwany

informował, iż przewłaszczenie na zabezpieczenie dokonane przez dłużnika co do tej ruchomości miało na celu udaremnienie egzekucji.

Pozwany (...) Sp. z o.o. w P. wniosła o oddalenie powództwa wskazując, że w żądaniu pozwu powód określił jako przedmiot powództwa o zwolnienie od egzekucji „agregat uprawowy F. rok produkcji 2004 **nr serii 0950**”, tymczasem umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie, na którą powoływał się powód dotyczyła przeniesienia własności „opryskiwacza polowego K. (...) rok produkcji 2004 **nr seryjny 0950** oraz agregatu uprawowego F. rok produkcji 2004 **nr seryjny 2810**”. Dokumenty dołączone do pozwu, w celu wykazania zasadności powództwa nie wskazują aby powodowi przysługiwało prawo własności do tak określonego przedmiotu – powód dochodzi bowiem zwolnienia od egzekucji aparatu uprawowego F. rok produkcji 2004 **nr seryjny 0950**. Zdanie pozwanego powód nie udowodnił, że przysługiwało mu kiedykolwiek prawo własności do agregatu F. o takim numerze seryjnym. Pozwany podkreślał, że z racji art. 321 k.p.c. orzeczenie przez sąd o innej niż określonej w pozwie ruchomości byłoby orzeczeniem ponad żądanie pozwu. Pozwany argumentował też, że takie oznaczenie przedmiotu żądania w treści pozwu nie może być rozpatrywane w kategoriach pomyłki skoro zostało on w ten sposób określony w pozwie dwukrotnie - ani razu nie przedstawiono go inaczej. Pozwany wywodził też - powołując się na treść art. 841 § 1 i 3 k.p.c.- że na tym etapie postępowania niedopuszczalna jest zmiana powództwa w ten sposób, aby zamiast dotychczasowego wystąpić z nowym roszczeniem prawidłowo określającym przedmiot roszczenia, bowiem powodowi upłynął miesięczny termin do wystąpienia z żądaniem o zwolnienie spod egzekucji. Dodatkowo pozwany wskazał, iż co prawda bezsporny jest fakt, że w wyniku zawarcia umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie przeszła na powoda własność opisanego w niej agregatu F., jednak powołał się na roszczenie wynikające z art. 527 k.c. Wskazywał, że w dacie zawarcia umowy o przewłaszczenie prowadzone było już przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tucholi M. D. w sprawie Km 107/15 postępowanie egzekucyjne przeciwko K. D. (1) z wniosku pozwanego. Z tego faktu pozwany wywodzi, iż dokonując przewłaszczenia na zabezpieczenie K. D. (1) działał z pokrzywdzeniem wierzyciela, chcąc ukryć swój majątek przed egzekucją. Pozwany argumentował, że nie ma wątpliwości, iż umowa o przewłaszczenie z dnia 23 kwietnia 2015 roku spowodowała uzyskanie przez powoda korzyści majątkowej w postaci przejęcia we wskazanej dacie własności przedmiotu w niej wskazanych, a przeniesienie własności ruchomości na powoda przez dłużnika K. D. (1) spowodowało jego niewypłacalność w wyższym niż dotąd stopniu. Zdaniem pozwanego z faktu, że dokonanie umowy zbiegło się w czasie z wydaniem przez sąd nakazu zapłaty w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. wynika świadome działanie dłużnika. Powołując się na treść art. 528 k.c. pozwany argumentował, że dla przyjęcia bezskuteczności czynności prawnej dokonanej przez K. D. (1) bez znaczenia jest świadomość banku co do działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela. Czynność w postaci przewłaszczenia na zabezpieczenie stanowi bowiem czynność nieodpłatną. W tym zakresie powołał się na treść orzeczenia Sądu Najwyższego wydanego w sprawie V CSK 667/14. Wreszcie pozwany podkreślał - powołując się na treść art. 531 k.p.c.- że uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela może nastąpić w drodze zarzutu przeciwko osobie trzeciej, zgłoszonego w sprawie z powództwa tej osoby. Tym samym - zdaniem pozwanego - nie było potrzeby wytoczenia w zakresie tego żądania odrębnego powództwa ani złożenia pozwu wzajemnego.

W piśmie z dnia 31 stycznia 2017 roku powód oświadczył, iż prostuje oznaczenie przedmiotu pozwu i wnosi o zwolnienie od egzekucji agregatu uprawowego **F. rok produkcji 2004 seria 2810** zajętego u K. D. (1) w sprawie Km1024/16. Powód wskazał, iż omyłkowo oznaczył nr seryjny agregatu, używając błędnie nr seryjnego drugiej z przewłaszczonych ruchomości tj. opryskiwacza polowego K.. Na rozprawie 27 kwietnia 2017 roku powód wskazywał, iż pozwany nie sprostął ciężarowi dowodowemu wykazania przesłanek do uwzględnienia żądania dotyczącego uznania za bezskuteczną czynności prawnej w postaci przewłaszczenia na zabezpieczenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 2 grudnia 2014 roku w Sądzie Rejonowym w Człuchowie w sprawie INc 1721/14 K. D. (1) zobowiązany został do zapłaty na rzecz A. P. spółki z.o.o. z siedziba w P. kwoty 1.721,59 zł z odsetkami w wysokości 13% od kwoty 705,08 zł. od dnia 8 maja 2014 roku, a od kwoty 1.016,51 zł od dnia 14 maja 2014 roku –

do dnia zapłaty, a także kosztów procesu w wysokości 624,50 zł. Nakaz ten uprawomocnił się i w dniu 4 marca 2015 roku nadano mu klauzulę wykonalności.

(bezsporne, nadto dowód tytuł wykonawczy k.51)

Na podstawie wniosku z dnia 9 marca 2015 roku A. P. spółka z.o.o. z siedziba w P. zainicjował przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Tucholi M. D. postępowanie egzekucyjne w celu wyegzekwowania całej należności objętej nakazem zapłaty INc 1721/14, kosztów postępowania klauzulowego w kwocie 60zł, a także kosztów postępowania egzekucyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym. We wniosku jako sposób egzekucji wierzyciel wskazał egzekucję z ruchomości, nieruchomości, rachunków bankowych, wierzytelności, wynagrodzenia za pracę i ze środków z bieżącej działalności rolniczej. Sprawa zarejestrowana została pod sygnaturą Km 107/15.

(bezsporne, nadto dowód wniosek egzekucyjny k. 45-46.)

Na podstawie zawiadomienie z dnia 20 kwietnia 2015 roku K. Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tucholi zawiadomił (...) SA o dokonaniu zajęcia rachunku bankowego dłużnika K. D. (1), prowadzonego w tym banku – zawiadomienie skierowane zostało również do dłużnika. W zawiadomieniu ustalono zobowiązanie dłużnika: 1.721,59zł - należność główna, 195,17zł - odsetki do dnia 20 kwietnia 2015 roku (oraz dalsze odsetki dziennie 0,37 zł), 624zł. koszty procesu, 150zł koszty zastępstwa w egzekucji, 60zł koszty postępowania klauzulowego i 37,89zł wydatki w egzekucji.

(bezsporne, nadto dowód zawiadomienie o zajęciu k. 47-48)

Natomiast na podstawie zawiadomienie z dnia 5 sierpnia 2015 roku Komornik ten zawiadomił Bank Spółdzielczy w B. o dokonaniu zajęcia rachunku bankowego dłużnika K. D. (1) prowadzonego w tym banku – i to zawiadomienie skierowane zostało również do dłużnika. Egzekwowane zobowiązanie dłużnika określono w takiej samej wysokości jak w poprzednim zawiadomieniu, ustalając jedynie egzekwowane odsetki do dnia 5 sierpnia 2015 roku – na kwotę 235,55zł.

(bezsporne, nadto dowód zawiadomienie o zajęciu k. 49-50)

W toku egzekucji sprawa przekazana została do prowadzenie Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Człuchowie I. O.. Sprawie nadano sygnaturę Km 1024/16.

(bezsporne)

W ramach prowadzonego postępowania Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Człuchowie w dniu 20 października 2016 roku dokonał zajęcia czterech ruchomości, ustalając ich wartość: samochodu O. (...) rok na kwotę 4.000zł, opryskiwacza K. na kwotę 15.000zł, agregatu uprawowo-nasiennego F. na kwotę 15.000zł, cyklopu do ładowania obornika na kwotę 6.000zł. Zajęcie dokonane zostało również w celu egzekucji wierzytelności innych wierzycieli, w których jako dłużnik występował też J. D., a łącznie wysokości egzekwowanych zobowiązań wynosiła ok. 500.000zł. Jako właściciele ruchomości K. D. (1) wskazał -co do samochodu osobowego J. D., a co do pozostałych ruchomości Bank Spółdzielczy w B..

(dowód: protokół zajęcia ruchomości k. 5)

Pismem z dnia 27 października 2016 roku Komornik zawiadomił Bank Spółdzielczy w B. o zajęciu ruchomości, wskazując iż egzekucja, którą skierowano do ruchomości prowadzona jest na rzecz: (...) w G. w sprawie Km 1194/16 (na podstawie nakazu zapłaty z dnia 23 stycznia 2015 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 1 czerwca 2015 roku) oraz w sprawie Km 1572/15, M. W. w sprawach Km 202/16, Km 203/16, Km 204/16, Km 205/16 i Km 206/16, A. spółki z.o.o. w G. w sprawie Km 1095/16 oraz pozwanego A. P. spółki z.o.o. w P. w sprawie Km 1024/16. Pismo wpłynęło do Banku Spółdzielczego w B. w dniu 7 listopada 2016 roku .

(dowód: pismo komornika z dnia 27 października 2016 roku wraz z adnotacją o dacie wpływu k. 4)

Pismami z dnia 14 listopada 2016 roku Bank Spółdzielczy w B. wezwał wszystkich wskazanych przez komornika wierzycieli do zwolnienia spod egzekucji opryskiwacz polowego K. (...) rok produkcji 2004 nr 0950 i agregatu uprawowego F. rok produkcji 2004 nr 2810. Powód wskazywał na zawarte z K. D. (1) w dniu 27 lutego 2014 roku i 23 kwietnia 2015 roku umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, na podstawie których własność tych ruchomości przeniesiona zastała na rzecz banku. Do pism powód dołączył min. kopie umów o przewłaszczenie na zabezpieczenie.

(dowód: pisma z dnia 14 listopada 2016 roku wraz z dowodami nadania k. 10,11,12,13,14,15,16,17)

Po zawiadomieniu wszyscy wierzyciele - za wyjątkiem pozwanego- wnieśli do komornika o zwolnienie spod egzekucji obu wskazywanych przez bank ruchomości.

(dowód: pisma wierzycieli z dnia 17 listopada 2016 roku k. 18, z dnia 18 listopada 2016 roku k. 19 i z dnia 21 listopada 2016 roku k. 20)

Natomiast pozwany A. P. spółka z.o.o. w P. wyraził zgodę jedynie na zwolnienie spod egzekucji opryskiwacza polowego. Wniósł natomiast o kontynuowanie egzekucji z drugiej ruchomości – agregatu uprawowego – wskazując, iż umowa o przewłaszczenie na zabezpieczenie dotycząca tej maszyny została zawarta już po wszczęciu postępowania egzekucyjnego przez pozwanego.

(dowód: pismo z dnia 5 grudnia 2016 roku k.21)

W dniu 27 lutego 2014 roku, w celu zabezpieczenie spłaty kredytu bankowego w kwocie 45.000zł z dnia 27 lutego 2014 roku, K. D. (1) zawarł z Bankiem Spółdzielczym w B. umowę nr (...) przewłaszczenia na zabezpieczenie dotyczącą opryskiwacza polowego K. (...) rok produkcji 2004 nr 0950.

(dowód : umowa przewłaszczenia z dnia 27 lutego 2014 roku k. 6-7)

W dniu 23 kwietnia 2015 roku K. D. (1) zawarł z Bankiem Spółdzielczym w B. kolejną umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie – nr (...) - której przedmiotem był opryskiwacz polowy K. (...) rok produkcji 2004 seria 0950 oraz agregat uprawowy F. rok produkcji 2004 seria 2810. Zgodnie z treścią umowy, w celu zabezpieczenie spłaty kredytu udzielonego K. D. (1) na podstawie umowy nr (...) z dnia 23 kwietnia 2015 roku w wysokości 57.000zł, przeniósł on na rzecz Banku prawo własności tych ruchomości, z zastrzeżeniem warunku, że jeżeli kredyt wraz z prowizją i odsetkami zostanie spłacony w określonym w umowie kredytowej terminie, przeniesienie własności straci moc i przewłaszczający stanie się z powrotem właścicielem rzeczy.

(dowód: umowa przewłaszczenia z dnia 23 kwietnia 2015 roku)

Umowa kredytowa z dnia 23 kwietnia 2015 roku wiąże strony - K. D. (1) realizuje spłaty z opóźnieniem.

(bezsporne)

Postępowanie egzekucyjne przeciwko K. D. (1) z wniosku pozwanego jest kontynuowane – należność nie została w całości wyegzekwowana.

(bezsporne)

Pozew o zwolnienie spod egzekucji został przez powoda w niniejszej sprawie złożony w dniu 7 grudnia 2016 roku.

(porównaj odcisk stempla pocztowego na kopercie przesyłki z pozwem k. 29)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo złożone w sprawie jest zasadne.

Powód w niniejszej sprawie domagał się zwolnienia spod egzekucji ruchomości wywodząc, że przysługuje mu własność przedmiotu, wobec którego skierowano egzekucję w związku z zawarciem z dłużnikiem umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie w celu zabezpieczenie spłaty kredytu. W zakresie tego żądania pozwany nie kwestionował, iż nastąpiło przeniesienie przez dłużnika K. D. (1) na powoda prawa własności agregat uprawowy F. rok produkcji 2004 seria 2810 oraz, że w chwili zajęcia tej ruchomości przez komornika prawo własności tego agregatu należało do powoda. Pozwany wskazywał jedynie, że przedmiot powództwa w niniejszej sprawie został przez powoda tak określony - w związku z nieprawidłowym oznaczeniem w treści pozwu numeru seryjnego agregatu - że żądania zwolnienia spod egzekucji nie dotyczy ruchomości nabytej przez powoda od dłużnika i następnie zajętej przez komornika. W wyniku zgłoszonych zarzutów co do oznaczenia ruchomości powód sprostował oznaczenie numeru seryjnego agregatu, wskazując jego numer zgodnie z treścią zawartej umowy przewłaszczenia wyjaśniając, iż numer seryjny określony w pozwie został wpisany omyłkowo - jest to bowiem numer seryjny drugiej maszyny, której dotyczy ta sama umowa.

Zdaniem sądu nie ma podstaw do nadawania błędowi w oznaczeniu w pozwie numeru seryjnego agregatu takiego znaczenia, jak wywodzony przez pozwanego w niniejszej sprawie. Nie ma bowiem jakichkolwiek wątpliwości co do tożsamości agregatu zajętego przez komornika i nabytego przez powoda od dłużnika. Nie zaistniała więc sytuacja, że po sprostowaniu oznaczenia numeru seryjnego agregatu powództwem objęta została inna ruchomość. W wyniku sprostowania oznaczenia przedmiotu żądania powód ostatecznie określił przedmiot powództwa o zwolnieniu od egzekucji jako „agregat uprawowy F. rok produkcji 2004 seria 2810”, a więc zgodnie z oznaczeniem wynikającym z treści umowy.

Zgodnie z treścią art. 841 § 1 k.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

W niniejszej sprawie ponad wszelką wątpliwość powodowi przysługuje prawa własności zajętej ruchomości w związku z nabyciem tego prawa od dłużnika na podstawie umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie – okoliczności ta była między stronami bezsporna, nadto powód wykazywał tę okoliczność przedstawiając umowę dotyczącą przeniesienia własności w celu zabezpieczenia. Bezspornym jest również to, iż nie ziszczył się warunek dotyczący powrotnego przeniesienia własności – zobowiązanie zabezpieczone w ten sposób nie zostało uregulowane, umowa kredytu w dalszym ciągu wiąże strony. Skierowania egzekucji do przedmiotu zabezpieczenia niewątpliwie narusza prawa powoda.

Z uwagi na fakt, że dłużnik nie złożył oświadczenia, w którym zaprzeczył prawu powoda do własności przedmiotu objętego pozwem (jako wynika z treści protokołu zajęcia przy zajęciu ruchomości sam wskazał, iż to powód jest właścicielem spornego agregatu), słusznie powód skierował swe roszczenie wyłącznie przeciwko wierzycielowi. Na podstawie art. 841 § 2 k.p.c. dla zachowania prawidłowej legitymacji biernej nie było bowiem koniecznym pozywanie również dłużnika.

Składając pozew w dniu 7 grudnia 2016 roku powód zachował kolejną przesłankę zasadności powództwa – wynikającą z art. 841 § 3 k.p.c., dotyczącą dochowania terminu do jego wytoczenia. Zgodnie z pismem komornika z dnia 27 października 2016 roku i adnotacją uczynioną na tym piśmie o dacie wpływu do banku, informację o zajęciu agregatu powód powziął w dniu 7 listopada 2016 roku (porównaj k. 4). W myśli powołanego przepisu powództwo to można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Termin ten jest terminem prawa materialnego o charakterze prekluzyjnym i nie podlega przywróceniu, co oznacza, że wniesienia powództwa po upływie tego terminu skutkować musi jego oddalenie (uchwała SN z dnia 17.07.2007 r. III CZP 57/2007 OSNC 2008/9/97). Termin oznaczony w miesiącach kończy się z upływem dnia, który datą odpowiada początkowemu dniowi terminu. W orzecznictwie wskazuje się, że dniem w którym strona dowiedziała się o naruszeniu prawa jest dzień, w którym strona faktycznie dowiedziała się o zajęciu przedmiotu (wyrok SN z dnia 12.12.2007 r., V CSK 275/07, Lex nr 677785, wyrok SN z dnia 24.11.2010 r. II CSK 274/10, Lex 707865). W

rozpoznawanej sprawy nie ustalono, aby powód przed wpłynięciem pisma komarnika pozyskał informacje o zajęciu urzędzenia- w szczególności takich okoliczności nie wywodził pozwany.

Zważywszy na powyższe nie ulega wątpliwości, iż powód wykazał przesłanki dotyczące zasadności zgłoszonego żądania zwolnienia z egzekucji ruchomości objętej powództwem w niniejszej sprawie.

Zauważyć jednak należy, że merytoryczne zarzuty pozwanego nie dotyczyły przesłanek objętych art. 841 k.p.c. i następne. Pozwany w niniejszej sprawie zgłaszał zarzuty dotyczące bezskuteczności dokonanej przez dłużnika czynności rozporządzającej jego majątkiem na rzecz powoda i domagał się dokonania oceny umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 23 kwietnia 2015 roku w oparciu o przesłanki wynikające za art. 527 i następne k.c.

Podstawę prawną żądania powoda stanowi przepis art. 527 § 1 k.c., zgodnie z którym gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

Powód domagał się więc ochrony swoich praw w ramach tzw. akcji (skargi) pauliańskiej. Celem tej instytucji jest ochrona interesów wierzyciela na wypadek nielojalnego (nieuczciwego) postępowania dłużnika, który z pokrzywdzeniem wierzyciela wyzbywa się składników swego majątku na rzecz osoby trzeciej lub majątek ten obciąża, zaciągając kolejne zobowiązania i w ten sposób stwarza lub pogłębia stan swojej niewypłacalności. Konstrukcja ochrony pauliańskiej oparta jest na instytucji względnej bezskuteczności czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z osobą trzecią z pokrzywdzeniem wierzyciela. Ochrona ta polega na możliwości zaskarżenia przez wierzyciela krzywdzącej go czynności prawnej celem uznania tej czynności za bezskuteczną względem niego. W razie uwzględnienia tego żądania przez sąd wierzyciel uzyskuje możliwość dochodzenia zaspokojenia od osoby trzeciej, będącej stroną czynności prawnej uznanej za bezskuteczną wobec skarżącego, z ograniczeniem do przedmiotów majątkowych, które wskutek zaskarżonej czynności wyszły z majątku dłużnika lub do niego nie weszły.

Stosownie zaś do treści 531 § 1 k.c. uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową.

Zapadły wyrok uwzględniający powództwo oparte na skardze pauliańskiej, ma charakter konstytutywny i wywołuje skutki *ex tunc*, a zaskarżona umowa w stosunku wierzyciela traktowana jest tak, jakby w ogóle nie była zawarta. Uznanie umowy za bezskuteczną jedynie wobec powoda oznacza, że umowa ta pozostaje ważna i nadal wywołuje zamierzone przez jej strony skutki prawne w takim zakresie, w jakim można to pogodzić z realizacją roszczeń wierzyciela.

Zarzut ze skargi pauliańskiej może również stanowić instrument procesowy służący uznaniu czynności za bezskuteczną w przypadku, gdy osoba trzecia wytacza powództwo ekscydencyjne (art. 841 § 1 k.p.c.), domagając się wyłączenia danego przedmiotu spod egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Chodzi tutaj o sytuację, w której wierzyciel kieruje egzekucję wobec swojego dłużnika do składników majątkowych należących formalnie do osoby trzeciej. W takiej sytuacji, w przypadku wystąpienia osoby trzeciej z powództwem ekscydencyjnym, wierzyciel może bronić się, wytaczając zarzut pauliański. Zarzut, jakim dysponuje wierzyciel na podstawie art. 531 § 1 k.c. jest zarzutem procesowym, środkiem obrony przeciwko twierdzeniom powództwa. W razie spełnienia przesłanek normalnie wymaganych dla akcji pauliańskiej, sąd winien oddalić powództwo osoby trzeciej - przedmiot czynności nie zostałby zwolniony z egzekucji (porównaj komentarze do art. 531 – pod redakcją Osajda oraz pod redakcją Olejniczak -system Legalis).

Skuteczność żądania uznania czynności za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela jest uwarunkowana kumulatywnym spełnieniem przesłanek wskazanych w art. 527 k.c. i następne tj.:

- 1) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej,
- 2) uzyskanie przez osobę trzecią korzyści majątkowej,
- 3) pokrzywdzenie wierzyciela,
- 4) świadomość dłużnika pokrzywdzenia wierzyciela oraz
- 5) – co do zasady - świadomość osoby trzeciej o pokrzywdzeniu wierzyciela lub też możliwość powzięcia takiej informacji przy zachowaniu należytej staranności, poza wyjątkiem wynikającym z art. 528 k.c.

Przy czym stosownie do rozkładu ciężaru dowodu w procesie określonego art. 6 k.c. ciężar udowodnienia przesłanek z art. 527 k.c. z zastrzeżeniem domniemań z art. 527 § 3 i 4 k.c. i 529 k.c. spoczywa na wierzycielu. Oceniając zebrany i zaferowany przez pozwanego materiał dowodowy stwierdzić należy, że wierzyciel – pozwany w niniejszej sprawie – nie sprostał tak rozłożonemu ciężarowi dowodowemu.

W ramach zarzutów wywodzonych ze skargi pauliańskiej - zgodnie z powyższym – wierzyciel winien skonkretyzować czynność prawną, której uznania za bezskuteczną się domaga w celu wykonania określonego zobowiązania dłużnika. W zakresie tej przesłanki – w niniejszej sprawie - pozwany doprecyzował kwestionowaną czynności wskazując, że przedmiotem zarzutu jest zawarta między powodem, a dłużnikiem K. D. (1) umowa z dnia 23 kwietnia 2015 roku o przewłaszczenie na zabezpieczenie ruchomości (na którą powołuje się powód), w części, tj. w zakresie jednej z ruchomości objętej tą umową - agregatu uprawowego F. rok produkcji 2004 seria 2810, przy czym pozwany nie kwestionował, iż skutkiem tej umowy było przeniesienie prawa własności agregatu na rzecz powoda.

Warunkiem skutecznego zaskarżenia czynności jest także uzyskanie korzyści majątkowej przez osobę trzecią. Korzyść tę może osoba trzecia osiągnąć bądź przez nabycie prawa majątkowego, bądź przez zwolnienie jej ze zobowiązania przez dłużnika. Skutkiem tego majątek osoby trzeciej ulega zwiększeniu, co pociąga za sobą umniejszenie majątku dłużnika. O taką bowiem wartość, o jaką umniejszył się majątek dłużnika zwiększył się majątek osoby trzeciej. Taka sytuacja zaistniała między majątkiem powoda a dłużnika K. D. (2) wskutek zawarcia umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie. Powód uzyskał korzyść majątkową stał się właścicielem ruchomości dłużnika – uzyskał możliwość zaspokojenia się z ruchomości z wyłączeniem innych wierzycieli. Pozwany wskazywał na swoją - stwierdzoną tytułem wykonawczym, wydanym w oparciu o przedłożony nakaz zapłaty z dnia 2 grudnia 2014 roku z nadaną klauzulą wykonalności – nie wyegzekwowaną wierzytelność, która jest przedmiotem prowadzonego postępowania egzekucyjnego, która mogłaby być egzekwowana z tej przewłaszczonej ruchomości, gdyby nie doszło do zawarcia umowy.

W zakresie przesłanki dotyczącej pokrzywdzenia wierzyciela - odwołać należy się do § 2 powołanego przepisu art. 527 k.c, zgodnie z którym czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Oceny czy czynność prawna krzywdzi wierzyciela, dokonuje się nie według stanu dokonania czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2000 roku, IIICKN 554/98- Lex nr 52736 oraz z dnia 22 marca 2001 roku V CKN 280/00 Lex nr 52793). Przez pojęcie niewypłacalności rozumie się aktualny, tj. istniejący w chwili zaskarżenia czynności i orzekania brak możliwości wywiązania się z zobowiązań finansowych. W judykaturze przyjmuje się, że niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. oznacza taki stan majątku dłużnika, w którym egzekucja nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi (wyrok SN z dnia 24 stycznia 2000 roku, sygn. akt III CKN 554/98, Lex nr 52736). Tym samym podkreślić należy, że akcją pauliańską uzasadnia każde powiększenie niewypłacalności, bez względu na jego rozmiar. W konsekwencji, dłużnik staje się niewypłacalny w wyższym stopniu także i wtedy, gdy co prawda wierzyciel może uzyskać zaspokojenie z pozostałego majątku dłużnika, ale dopiero z dodatkowym znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r. IV CKN 525/00 – Lex 53110).

Odnosząc powyższe rozważania do rozpoznawanej sprawy wskazać należy, iż nie budzi najmniejszych wątpliwości – wbrew zarzutom powoda - że dłużnik K. D. (1) był podmiotem niewypłacalnym w chwili zgłoszenia zarzuty przez pozwanego oraz że stan ten utrzymywał się przez cały okres trwania postępowania. Co prawda nie wykazanie tej właśnie przesłanki w głównej mierze akcentował powód odnosząc się na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2017 roku do zarzutu pozwanego. W szczególności powód wskazywał, iż pozwany winien był wykazać dla udowodnienia przesłanki działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela, iż prowadzona wobec K. D. (1) egzekucja jest bezskuteczna ewentualnie, że składniki majątku dłużnika nie wystarczają na zaspokojenie wierzyciela. Powoływał się przy tym na protokół zajęcia ruchomości, z którego wynikało, iż oprócz ruchomości przewłaszczonych na rzecz banku (powoda) komornik zajął inne jeszcze rzeczy – samochód oraz cyklop do ładowania obornika – wycenione na łączną kwotę 10.000zł., a więc o wartości przewyższającej wartość całego egzekwowanego zobowiązania dłużnika na rzecz pozwanego. W tej sytuacji – zdaniem powoda – istotną dla rozpoznania sprawy była okoliczność dotycząca szczegółowego ustalenie wysokości zobowiązania dłużnika wobec pozwanego na dzień rozpoznania sprawy, czego pozwany zaniechał. Zgłoszonemu przez pozwanego dopiero na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2017 roku na tę okoliczność wniosł dowodowemu - o zwrócenie się do komornika o podania aktualnego stanu zadłużenia dłużnika wobec pozwanego – powód oponował, domagając się jego pominięcia w trybie art. 207§ 6 k.p.c. jako spóźnionego. Wobec stanowiska powoda pozwany powołał się na treść protokołu zajęcia ruchomości, z którego wynikało, iż prowadzona egzekucja dotyczy kilku wierzycieli, a łączne zobowiązania podlegające wykonaniu oznaczono na kwotę ponad 500.000zł. W odpowiedzi powód podkreślał, iż treść protokołu zajęcia nie może stanowić podstawy ustalenia egzekwowanych wobec dłużnika K. D. (1) zobowiązań, albowiem w protokole tym wskazano jako zobowiązanego również drugiego dłużnika – J. D. - nie określono natomiast zakresu zobowiązań obu dłużników.

Zdaniem sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do ustalenia, że dokonanie czynności prawnej nastąpiła z pokrzywdzeniem wierzycieli, a zawarcie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie spowodował, iż dłużnik stał się w jej wyniku co najmniej niewypłacalny w stopniu wyższym niż był przed jej dokonaniem. Poza sporem pozostaje bowiem fakt, iż do dnia wyrokowania zobowiązanie dłużnika wobec pozwanego nie zostało uregulowane. Gdyby było inaczej – należność wynikająca z tytułu wykonawczego wystawionego na rzecz pozwanego zostałaby w całości zaspokojona w drodze egzekucji – bezprzedmiotowe stawałoby się powództwo o zwolnienie z egzekucji ruchomości objętej pozwem. Przesłanką żądania pozwu zgłoszonego w niniejszej sprawie jest właśnie tocząca się egzekucja w celu wykonania obowiązku wynikającego z nakazu zapłaty wystawionego na rzecz pozwanego – z tego fakty powód wywodzi skutki prawne w niniejszym procesie. W tej sytuacji ustalanie szczegółowego stanu zadłużenia dłużnika wobec pozwanego na dzień wydawania orzeczenia nie stanowiło okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia. Wobec powyższego sąd na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. pominął wniosek pozwanego dotyczący zwrócenie się do komornika o informacje w tym zakresie.

Treść protokołu zajęcia jednoznacznie wskazuje, iż K. D. (1) występował jako dłużnik egzekwowanych zobowiązań określonych w protokole zajęcia „w wysokości ok. 500.000zł”. Protokół wskazuje, że wszystkie opasane w protokole ruchomości znajdowały się w posiadaniu K. D. (1) i wszystkie podlegały zajęciu w celu wyegzekwowania zadłużenia w tak określonej wysokości. Z protokołu zajęcia wynika również, że K. D. (1) jako posiadacz podlegających zajęciu ruchomości wskazywał, iż nie przysługuje mu wobec tych ruchomości prawa własności - podawał jako właściciela opryskiwacza, agregatu uprawowo i cyklopu - powoda, a jako właściciel samochodu osobowego - drugiego wskazanego w protokole zajęcia dłużnika – J. D.. Czynność polegająca na zajęciu ruchomości dokonana była niewątpliwie w celu wyegzekwowania obowiązku K. D. (1) zapłaty w zakresie kwoty określonej w treści protokołu tj. „ w wysokości ok. 500 000zł. Egzekucja tego zobowiązania zastała skierowana wyłącznie do majątku uznanego za należący do K. D. (1) i brak jest podstaw do twierdzenia, że w protokole zajęcia ruchomości wskazano zobowiązania, które go nie obciążały. Nawet gdyby współzobowiązany do zapłaty tych zobowiązań – w całości czy w części - był J. D., obowiązek zapłaty tej kwoty w całości obciążał K. D. (1), a jego zobowiązania potwierdzone było tytułami wykonawczymi stanowiącymi podstawę wszczęcia prowadzonej wobec niego egzekucji. Warunkiem prowadzenia egzekucji wobec majątku dłużnika jest bowiem istnienie tytułu wykonawczego, stanowiącego podstawę skierowania do niego egzekucji. Okoliczność prowadzenia przeciwko K. D. (1) egzekucji na podstawie wystawionych przeciwko niemu tytułów wykonawczych dotyczących obowiązku zapłaty na rzecz innych jeszcze niż pozwany wierzycieli wynika

z treści pisma komornika sądowego z dnia 27 października 2016 roku (k.4), w którym komornik wskazał wszystkich wierzycieli K. D. (1), na rzecz których dokonał zajęcia wszystkich ruchomości. Pismo to stanowiło podstawę zwrócenie się przez powoda do wszystkich tych wierzycieli z żądaniem zwolnienia od egzekucji obu przewłaszczonych na rzecz banku urządzeń – agregatu uprawowego i opryskiwacza polowego. Za wyjątkiem pozwanego wszyscy pozostali wierzyciel wnieśli o ich zwolnienie z egzekucji. Natomiast pozwany w dalszym ciągu żądał egzekucji z jednej z przewłaszczonych ruchomości - tej objętej pozwem w niniejszej. Tak więc twierdzenie powoda, iż pozwany może zaspokoić się z pozostałych ruchomości zajętych w toku egzakcji – samochodu i cyklopu o łącznej wartości 10.000zł – nie znajduje oparcia w okolicznościach sprawy – ruchomości te zajęte zostały bowiem również na poczet zobowiązań dłużnika w wysokości znacząco przekraczających wartość tych ruchomości.

Biorąc powyższe pod uwagę ponad wszelką wątpliwość prowadzona egzekucja nie doprowadziła do zaspokojenia wierzycieli dłużnika K. D. (1), w tym w szczególności zobowiązań tego dłużnika wobec pozwanego. Jak już wyżej wskazano konsekwencją trwającej wobec dłużnika K. D. (1) nieskutecznej egzekucji jest zgłoszone roszczenie powoda mające związek z prowadzona egzekucją. Powód w niniejszej sprawie nie zaprzeczał, iż należności wobec pozwanego nie została wyegzekwowana w całości - okoliczność ta czyniłaby bowiem bezprzedmiotowym roszczenie powoda. Nie ustalenie szczegółowo aktualnej wysokości zobowiązania K. D. (1) egzekwowanego na rzecz pozwanego nie ma wpływu na ocenę zaistnienia przesłanki dotyczącej dokonania czynności z pokrzywdzeniem wierzyciela. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż gdyby dłużnika nie dokonał przewłaszczenia na zabezpieczenie spornego agregatu, ruchomość ta nie wyszłaby z jego majątku i mogłaby stanowić przedmiot prowadzonej wobec niego egzekucji. Co prawa zważywszy na wysokość zobowiązań, w których egzekucja skierowana została do ruchomości, zakres zaspokojenia z tego majątku byłby nieznaczny. Zakres zaspokojenie nie ma jednak znaczenie dla oceny działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela. Co prawda nie ulega wątpliwości, iż pokrzywdzenie wierzyciela dokonana przez dłużnika czynnością musi mieć charakter realny, ta znaczy że hipotetyczna projekcja egzekucji skierowanej do wyprowadzonego majątku musi prowadzić do konkluzji, że egzekucja okaże się skuteczna, przy zastosowaniu reguł pierwszeństwa unormowanych w art. 1025 k.p.c. Wystarczy jednak, iż w wyniku tak przeprowadzonej egzekucji wierzyciel uzyskał choćby częściowe zaspokojenia (porównaj wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2012 roku -V CSK 183/11 oraz z dnia 13 kwietnia 2012 roku III CSK 214 /11). W niniejszej sprawie nie ustalono, aby wierzyciele egzekwujący korzystali z uprzywilejowanej kolejności zaspakajania – w razie skutecznej egzekucji wszystkie należności byłyby więc zaspakajanie proporcjonalnie.

Spełnienie przesłanki polegającej na pokrzywdzeniu dokonaną czynnością pozwanego nie czyni jednak w niniejszej sprawie skutecznym zarzuty ze skargi pauliańskiej – pozwany nie wykazał bowiem kolejnej przesłanki, a mianowicie nie wykazał działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Dłużnika działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, gdy zdaje sobie sprawę, że wskutek dokonania czynności prawnej może uniemożliwić lub odwlec zaspokojenie wierzycieli z jego majątku. Pokrzywdzenie wierzyciela nie musi być zamiarem dłużnika. Dla jej przyjęcia wystarczy, aby dłużnik pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności. W przeciwieństwie do pokrzywdzenie wierzyciela, które ocenie się na czas zgłaszania zarzutu i rozstrzygania, świadomość dłużnika działania z pokrzywdzeniem wierzycieli musi istnieć w chwili dokonywania czynności prawnej. Dla jej oceny niezbędne jest więc ustalenie stanu majątkowego dłużnika oraz wysokości jego zobowiązań na dzień dokonywania kwestionowanej czynności (porównaj uzasadniania wyroku Sądu Najwyższego z 22 marca 2001 roku VCKN 280/00, a także wyroki Sądów Apelacyjnych – w W. z dnia z dnia 19 listopada 1997 roku - I ACa 737/97 oraz w P. z dnia 12 maja 2005 roku – I ACa 1764/04). Co prawda Kodeks cywilny wprowadza w art. 529 k.c. ułatwienie dowodowe dla wierzyciel w postaci domniemania działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli. Domniemanie to ma jednak zastosowania jedynie w przypadku gdy kwestionowana czynność stanowi darowiznę. Z przepisu tego wynika bowiem, że w sytuacji, gdy w chwili dokonywania darowizny dłużnik był niewypłacalny, domniemywa się, iż działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. To samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny. Domniemanie to jest wzruszalne jednak powoduje przerzucenie ciężaru dowodu na drugą stronę, która winna wykazać, iż dłużnik nie działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

W niniejszej sprawie kwestionowana czynność nie stanowi darowizny. Pozwany nie korzystał więc z domniemania wynikającego z powołanego przepisu. Winien był wykazać, że działania dłużnika przy zawieraniu umowy nacechowane było świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do dokonania takich ustaleń, mimo że sąd przeprowadził wszystkie zaoferowane przez strony dowody (poza zwróceniem się do komornika o udzielenie informacji dotyczącej aktualnego stanu zadłużenia dłużnika wobec pozwanego, a więc okoliczności, która przy cenie działania ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli nie miała znaczenia). Sam pozwany wywodził przesłankę świadomości dłużnika działania z pokrzywdzeniem wierzycieli jedynie na tej podstawie, że w dacie zawarcia umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie prowadzone już było przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tucholi M. D. postępowania egzekucyjne w celu wyegzekwowania należności pozwanego (sprawa ta następnie przekazana została do prowadzenia Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Człuchowie, który dokonał zajęcia ruchomości). Zdaniem pozwanej już ta okoliczność stanowiła podstawę uznania, że dłużnik dokonując w dniu 23 kwietnia 2015 roku przewłaszczenia działał z pokrzywdzeniem wierzyciela, chcąc ukryć swój majątek przed egzekucją (porównaj pisma z dnia 19 stycznia 2017 roku k. 41). Zdaniem sądu okoliczność ta nie stanowi wystarczającej podstawy do ustalenia, iż dłużnika zawierając umowę dotyczącą przewłaszczenia działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Z ustalonych przez sąd okoliczności wynika jedynie, że wierzyciel sporządził datowany na dzień 9 marca 2015 roku wniosek egzekucyjny i nadał go na adres kancelarii komornika. Z dokumentu złożonych przez pozwanego wynika również, że komornika w sprawie egzekucyjnej z wniosku pozwanego sporządził w dniu 20 kwietnia 2015 roku oraz 5 sierpnia 2015 roku zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego oraz zakazie wypłaty, przy czym adresatem dopiero drugiego zawiadomienia był Bank Spółdzielczy w B. (porównaj k. 45- 50). Z zaoferowanych dowodów nie wynika więc nawet, że w chwili zawierania umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie z dnia 23 kwietnia 2015 roku dłużnik i powód mieli świadomość wszczęcia przez pozwanego postępowania egzekucyjnego.

Poza okolicznościami związanymi z uzyskaniem przez pozwanego przeciwko dłużnikowi tytułu wykonawczego w oparciu o nakaz zapłaty z dnia 2 grudnia 2014 roku oraz prowadzeniem na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, pozwany nie przedstawił jakichkolwiek twierdzeń dotyczących sytuacji majątkowej oraz zobowiązań dłużnika na dzień zawarcia umowy przewłaszczenia z dnia 23 kwietnia 2015 roku. Tym bardziej zaniechał jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej w celu wykazania tych okoliczności. Ze zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych – również tych złożonych przez powoda - nie sposób ustalić w szczególności kiedy powstały pozostałe zobowiązania dłużnika, w wykonywaniu których skierowano egzekucję do ruchomości. Z analizy dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika jedynie, iż jeden z tytułów wykonawczych - na rzecz (...) w G. – to nakaz zapłaty z dnia 23 stycznia 2015 roku, zaopatrzony w klauzule wykonalności w dniu 1 czerwca 2015 roku, a ta sprawa egzekucyjna prowadzona jest pod sygnaturą Km 1194/16 (porównaj protokół zajęcia ruchomości k. 5 i pismo komornika k. 4) oraz, że inna sprawa egzekucyjna z wniosku tego wierzyciela prowadzona jest pod sygnaturą 1572/15, co wskazuje jedynie, iż wniosek egzekucyjny w tej sprawie został złożony do komornika w 2015 roku (porównaj pismo komornika k.4). Brak jest jednak jakichkolwiek podstaw do ustalenia wysokości tych zobowiązań. Sygnatury pozostałych spraw egzekucyjnych prowadzonych przeciwko dłużnikowi - numer porządkowy pozostałych spraw łamany jest na 16 - nie wskazują, aby sprawy te zostały wszczęte przez 2016 rokiem. Brak jest więc jakichkolwiek podstaw do ustalenia stanu zadłużenia dłużnika w momencie dokonywania kwestionowanej czynności, w szczególności kiedy i w jakiej wysokości i wobec którego wierzyciela powstały zobowiązania w tak znacznej wysokości, jak wynika z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 20 października 2016 roku. Znamiennym jest również fakt, że żaden z pozostałych wierzycieli w sprawach egzekucyjnych, w których dokonano zajęcia ruchomości nie podjął działań zmierzających do stwierdzenia bezskuteczności umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie – na wezwania powoda po zapoznaniu się ze stanem faktycznym wskazywanym przez bank wszyscy ci wierzyciela wnioskowali o zwolnienie zajętych ruchomości.

W sprawie nie przedstawiono jakichkolwiek dowodów dotyczących majątku dłużnika na dzień zawierania umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie, poza tym że do dłużnika należały przewłaszczone przez niego ruchomości wycenione wówczas na 45.000zł. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma to szczególne znaczenie, albowiem zobowiązanie dłużnika wynikające z samego tytułu wykonawczego wystawionego na rzecz pozwanego nie jest znaczne (nakaz zapłaty opiewał na kwotę 1.721,59zł. z odsetkami od częściowych kwot składających się na tę sumę,

odpowiednia od dnia 8 maja 2014 roku i 14 maja 2014 roku oraz koszty procesu w kwocie 624,50 zł). Należało więc wykazać, iż rozporządzenie tym mieniem spowodowało już taki stan majątku dłużnika, który wskazuje na świadome działania dłużnika, co to tego, że swoją czynnością może uniemożliwić bądź ograniczyć zaspokojenie nawet tak niedużego zobowiązania jak dług wobec pozwanego (jak wyżej wskazano nie ustalono czy i w jakiej wysokości na ten moment dłużnik miał inne zobowiązania). Zauważyć też należy, że nie ustalono aby dłużnik nie realizował w tym okresie innych swoich zobowiązań, w szczególności wynikających z poprzednio zawartej z powodem umowy kredytu z dnia 27 lutego 2014 roku w wysokości 45.000zł. (nie ustalono, aby zobowiązania dotyczące tej umowy były postawione w stan wymagalności czy wykorzystano zabezpieczenie jego spłaty). Udzielenie kolejnego kredytu przez bank (w dniu 23 kwietnia 2015 roku zabezpieczonego spornym przewłaszczeniem na zabezpieczenie) wskazuje na dokonanie przez bank na ten czas pozytywnej weryfikacji dłużnika jako kredytobiorcy.

W oparciu o powyższe stwierdzić należy, że pozwany nie wykazał przesłanki polegające na działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia jego wierzycieli. I chociaż należy zgodzić się z argumentacją pozwanego, iż czynność w postaci przewłaszczenia na zabezpieczenie jest czynnością niedopłatą (sąd podziela w ty zakresie powołane przez pozwanego stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 września 2015 roku w sprawie V CSK 667/14), a taki charakter czynności w świetle art. 528 sprawia, że zła wiara osoby trzeciej nie stanowi przesłanki powodzenia roszczenia pauliańskiego, nie wykazania choćby jednej z kumulatywnych przesłanek żądania nie daje podstaw do uwzględnienia zarzutów pozwanego .

Wobec nieskutecznej obrony pozwanego, sąd uwzględnił powództwo powoda i orzekł o zwolnieniu spornej ruchomości spod egzekucji .

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c, przyjmując jako koszty niezbędne dla celowego dochodzenia praw powoda koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600zł. na mocy § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zmian.), opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłatę od pozwu w kwocie 750zł .